

1. Zeker weten

Mijn ouders wilden me iets niet vertellen. Iets belangrijks! Waarom ik dat wist? Ik heb ze al een paar keer dingen horen zeggen, die ik niet begreep. Als ik ernaar vroeg dan keken ze elkaar even aan.

‘Robin, dat komt wel,’ zei papa vaag.

‘Het gaat over mijn werk,’ zei mama. ‘We willen het eerst zeker weten.’

Ik wist dat mijn gevoel klopte: er gaat iets belangrijks gebeuren! Iets heel belangrijks! Ik moest erachter zien te komen, zeker weten. Die laatste twee woorden bleven in mijn hoofd hangen.

Ik heet dus Robin en ik ga na de zomer naar groep zes. Oh ja, ik ben een jongen. Dat zeg ik er direct bij, want Robin is ook een meisjesnaam. Best irritant, soms denken mensen dat ik een meisje ben omdat ik dus Robin heet. Ik ga naar groep zes, terwijl ik pas acht ben. Groep drie en vier heb ik per ongeluk in een jaar gedaan. Dat woord per ongeluk heb ik van mama want ik wist het toen niet. Ik zat in een combi groep: drie en vier samen. Aan het einde van het schooljaar zaten Anne en ik op het niveau van eind groep vier. Nog een keer groep vier doen, had geen zin. We gingen toen allebei naar groep vijf. Groep vijf was behoorlijk saai, hopelijk gaat groep zes leuker worden.

Mijn hobby's zijn dingen bedenken (mama vindt dat ik veel fantasie heb), tekenen (ontwerpen noemt papa het), in bomen klimmen en fietsen. Dat laatste is natuurlijk wel een sport, maar ik zit niet op fietsen. Zoals je op voetbal of op tennis zit. Ik fiets gewoon als ik zin heb.

Anne is mijn dikke vriendin. We begrijpen elkaar, soms zonder woor-

den. Ons gezin bestaat uit drie en een half, want Anne reken ik een beetje mee. Het liefst zou ik met vier zijn. Met een hond erbij zouden we vier zijn want een hond telt ook voor half. (Dat heb ik zelf bedacht omdat ik echt heel graag een hond wil.) Mama en papa zeggen dat de hond ook op hun verlanglijstje staat. Het is nog geen goed moment, vinden ze.

Wanneer het goede moment dan wel komt, blijft een vraagteken.

Er is dus iets, zeker weten. Gisteren zag ik op papa's bureau, tussen de stapels boeken, een tijdschrift liggen. Papa is bioloog. Hij noemt zichzelf natuuronderzoeker. Hij weet alles over planten, dieren en het milieu. Hij schrijft over de natuur. Een tijdschrift is dus niets bijzonder. Toch pakte ik het en bladerde erin. Foto's van witte stranden, blauwe zee, hoge rotsen, en een cactus zo groot als een boom. Het was een soort reisgids. In gedachte croste ik op de fiets over het witte strand. In de cactus klimmen leek me geen optie. De stekels waren zo groot als een spies voor op de barbecue. Het was wel een heel mooie foto: de cactus bloeide. Ik wist niet eens dat cactussen konden bloeien. Bij een bloem zat een felgekleurde vogel.

We waren al op vakantie geweest. Nog drie weken en dan begon school weer. Waarom had papa dat tijdschrift op zijn bureau liggen? Dat was vreemd, zeker weten.

Deze zomer kampeerden we twee weken op een natuurcamping. Mama wil altijd rust na een druk werkjaar op school. Ze is directeur van een basisschool. Niet van mijn school hoor, dat zou ik echt niet willen. Ik word later absoluut geen directeur en zeker niet van een school. Er is altijd wel iets mis op haar school. De ene dag heeft een kleuter een geel krijtje opgegeten. Waarom juist een geel krijtje? Een zwart krijtje lijkt op drop en een witte op pepermunt.

De andere dag parkeert een ouder zijn nieuwe auto op het schoolplein omdat alle parkeerplaatsen bezet zijn.

'Brandjes blussen,' noemt mama het. Op vakantie wil ze dus geen gezeur aan haar hoofd, vandaar die natuurcamping. Op zo'n cam-

ping hoor je alleen de vogels fluiten.

Papa speurt de hele dag naar bijzondere planten. Ik ga vaak met hem mee op stap. Papa probeert me namen van planten te leren. De namen zijn lastig te onthouden. Zeg maar onhoudbaar, haha. Weet je dat planten een Nederlandse en een Latijnse naam hebben? Latijn is een heel oude ingewikkelde taal. Er bestaan bijna vierhonderdduizend soorten planten. Al die planten zijn anders, echt niet te geloven. Planten zijn nogal saai. We zien ook vaak bijzonder dieren. Bijvoorbeeld een korhoen, dat is een soort wilde kip. Met papa op stap is best tof.

Vandaag ging ik met mama boodschappen doen. Ze zag slippers in de uitverkoop. Toen wilde ze slippers voor me kopen.

‘Wil je rode of gele?’ vroeg ze.

Ik wilde helemaal geen slippers hebben. Je kunt er niet mee rennen.

Tussen rood en geel kon ik niet kiezen. De blauwe waren op.

‘Je kunt ze vast goed gebruiken,’ zei mama. Ze kocht de gele.

‘Wat een onzin!’ mopperde ik.

Die slippers rekende ik ook onder zeer vreemd, zeker weten.

Toen we na de boodschappen thuiskwamen, was Anne er. Ze zat op de stoep op me te wachten. Ik had met haar afgesproken, maar door die stomme slippers waren we wat later. Terwijl mama de voordeur opendeed, ging haar mobiel. Anne en ik droegen de boodschappen naar de keuken.

‘Dus het gaat door,’ hoorden we mama zeggen.

Ze wees naar een pak ijsjes en gebaarde dat we er vast een konden nemen. Toen liep ze al pratend de keuken uit.

‘Ze zijn iets van plan,’ zei ik. ‘Iets belangrijks.’

‘Zeker weten,’ zei Anne.

We lagen in een deuk om dat ‘zeker weten’. Ik liet haar mijn nieuwe aankoop zien.

‘Slippers voor groep zes,’ zei ik.

‘Ik heb nieuwe schoolspullen gekocht,’ vertelde Anne.

Ik hapte de chocola in stukjes van het ijs af. Het witte ijs had kleine bruine spikkeltjes. Ik liet Anne de spikkeltjes zien.

‘Dat is vanille,’ zei ze. ‘Van de vanilleplant.’

Op dat moment stonden mama en papa opeens in de keuken. Ze wilden het belangrijke vertellen. Het iets wat ze eerst niet wilden vertellen. Ik wist het!

‘We gaan op reis,’ raadde ik. Het kwam ineens in me op.

Mama knikte. Ze keek me heel blij aan. ‘Ik heb een leuke baan gekregen op Aruba.’

‘Er zijn daar fantastische plant en diersoorten,’ zei papa. ‘Heb ik eindelijk de rust om mijn zeldzame-dieren-boek te schrijven. Zo’n grote kans laten we niet liggen.’

‘Kan Anne mee?’ vroeg ik.

‘Jullie kunnen appen en skypen,’ antwoordde mama.

Anne kneep even in mijn arm.

‘Super tof voor je,’ zei ze zachtjes en ze lachte naar me.

Duizend vragen tolden door mijn hoofd.

De lach van Anne, de blije blik van mama en de grote kans van papa, maakten dat ik het wel oké vond.

2. Een kerstboom in een koffer

‘Hoeveel is duizend keer duizend?’

‘Een miljoen,’ antwoordde Anna. ‘Hoezo?’

‘Er zitten zo veel vragen in mijn hoofd... Ik krijg er koppijn van!’

Anne tuurde naar het scherm van de laptop. ‘We zoeken alles over Aruba op,’ zei ze. ‘Hier staat *One happy Island*. Happy betekent toch gelukkig?’

‘Onzin,’ zei ik. ‘Een eiland kan niet gelukkig zijn. Ik word er echt niet blij van.’

‘Wil je stoppen met info over Aruba zoeken?’

Ik schudde van nee. Ik wilde juist weten hoe het daar zou zijn. Mijn zwembroek en slippers lagen al klaar. Wat moest ik nog meer meenemen? Mijn hele kamer paste niet in mijn koffer...

‘Je boft,’ vond Anne. ‘Ze praten daar gewoon Nederlands. Je hoeft geen Chinees te leren. Chinees spreken is heel lastig en schrijven is niet te doen. Met Kerstmis schijnt daar de zon...’

Anne probeerde me te overtuigen dat Aruba een mooi land was.

Hoe meer het tot me doordrong dat we weg gingen, hoe stommer ik het vond. Ik wilde nog liever Chinees leren dan naar een andere school.

‘Kerst zonder kerstboom is helemaal niet leuk,’ zei ik. ‘En Kerst zonder opa en oma...’

Ik voelde een brok in mijn keel. Anne, mijn school, opa en oma, ik wilde ze niet zolang missen.

‘En je hoeft niet naar de dierentuin om een boa constrictor te zien.’

Anne wees naar een foto van een dikke slang. Ik sperde mijn ogen wijd open. De boa leefde op Aruba. Niet van oudsher, las ik. De slang is geïmporteerd en heeft daardoor geen natuurlijke vijand.

‘De boa eet jonge dieren,’ las Anne verder. Ze keek me met grote ogen aan. ‘Wat voor dieren?’

We zochten sites met dieren die op het eiland leven. We keken naar plaatjes van geiten, ezels, gekleurde vogels en hagedissen.

Ik vergat mijn kofferprobleem.

‘Een mini dinosaurus,’ riep Anne. Ze klikte een plaatje van een groot beest aan. Het dier had een lange staart, bolle ogen en een bek met tandjes.

‘Een leguaan kan well anderhalve meter worden,’ las ik hardop.

‘Legoaan,’ herhaalde Anna.

‘Hij is niet van lego,’ zei ik lachend. ‘Het is legu!’

‘Laat je niet opeten,’ zei Anne half serieus.

‘Leguanen zijn vegetarisch,’ las ik. ‘Ze worden wel zelf opgegeten door mensen.’

‘Leguanensoep!’ Anne trok haar neus op.

‘Zielig voor de leguaan,’ vond ik. ‘Die beesten zijn best cool.’

De dagen daarna waren mijn ouders heel druk bezig met hun voorbereidingen voor de reis. Ze wisten al veel langer dat ze waarschijnlijk zouden gaan. Dat hadden ze niet aan mij verteld omdat ze het niet zeker wisten.

‘We wilden je niet onnodig belasten,’ zei mama toen ik ernaar vroeg. Ik vond dat raar. Ten eerste denk ik bij het woord onnodig altijd aan: ik moet zo nodig. En bij belasten zie ik een kleine ezel met een heel grote vracht op zijn rug sjokken.

Kortom, ik had het liever al eerder geweten. Ik had dan voor de zomervakantie afscheid kunnen nemen van groep vijf. We vertrokken al over drie weken. Voordat school weer begon.

Die weken vlogen trouwens om. Eerst ging ik bij oma en opa loge-

ren. Ze zijn altijd heel lief. Nu deden ze nog liever dan anders omdat ze me zo gingen missen, heel schattig. Op de keukentafel ontdekte ik een spaarvarken. Opa deed er elke dag een paar euro in.

‘Voor onze grote verrassing,’ zei oma.

Binnen een paar tellen wist ik al wat de grote verrassing zou zijn. Kerst op Aruba met opa en oma!

‘We nemen een kerstboom mee in de koffer,’ beloofde opa.

De laatste dag voor ons vertrek gingen we bij Anne en haar ouders eten.

‘Mijn moeder heeft Arubaans gekookt,’ verklapte Anne.

‘Leguanensoep?’ vroeg ik lachend.

‘Ets met kokosnoten,’ zei Anne. ‘En vis.’

‘Van die mooie gekleurde?’ vroeg ik.

We keken door het ruitje van de oven. De vis was gewoon wit met wat groene groenten erbij. Aan tafel smaakte het eten best lekker.

Toch had ik een beetje pijn in mijn buik. Iedereen vond het heel spannend voor me, de nieuwe school en zo. Nou, van die opmerkingen kreeg ik dus echt buikpijn.

Van Anne kreeg ik een afscheidscadeautje. Ik pakte het uit.

‘Het is een groen leguaantje van stof. Een knuffelleguaan,’ zei Anne nog voordat ik het papier eraf had getrokken.

‘Vind je hem lief? Ik wel! Deze heeft geen schubben maar is zacht.’

Ze pakte het leguaantje uit mijn handen en drukte het tegen haar wang.

Ik zag dat Anne helemaal gek was van het beest. Ik wilde de knuffel aan haar geven. Het is raar om een cadeau dat je krijgt terug te geven. Bovendien vond ik de leguaan ook best leuk. Annes moeder haalde nog een pakje tevoorschijn voor Anne.

‘We wisten dat je verliefd was op deze knuffel,’ zei ze lachend.

Anne keek haar moeder verbaasd aan.

‘Ben je speciaal teruggegaan naar de winkel?’ Ze trok het papier los en haalde daar nog een kleine groene leguaan uit. Anne gaf haar moeder een kus.

Ze keek me heel blij aan. Opeens vond ik Anne leuker dan ik gedacht had. Maar dat wilde ik helemaal niet denken, want dan zou ik haar extra gaan missen. Ik ging toch al zoveel missen...